

Arrest

nr. 124 026 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XX, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Benoit DHONDT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Isabella FLORIO, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 oktober 2007 een asielaanvraag in. Op 23 mei 2008 wordt de beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest 15.701 van 9 september 2008. Bij beschikking 3450 van 21 oktober 2008 verklaart de Raad van State het cassatieberoep ingesteld tegen het arrest van de Raad van 9 september 2008 niet toelaatbaar.

1.2. Op 4 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 26 januari 2009 worden de op 4 augustus 2008 en op 7 oktober 2008 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf onvankelijk verklaard.

1.4. Op 25 augustus 2010 wordt de op 4 augustus 2008 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard en wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Bij arrest 98.797 van 14 maart 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.5. Op 1 maart 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Deze aanvraag wordt op 14 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt verzoekster ter kennis gebracht op 19 september 2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Bij arrest 98.798 van 14 maart 2013 vernietigt de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 14 augustus 2012 met betrekking tot de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 9 november 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 23 november 2012 onontvankelijk verklaard en wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 juli 2013. Op dezelfde dag wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.9. Op 19 juni 2013 wordt verzoeksters tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 1 maart 2012, na het vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing wordt verzoekster ter kennis gebracht op 30 juli 2013, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13). Tegen deze beslissingen heeft verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend, aanhangig bij de Raad onder het rolnummer 134.928.

1.10. Op 5 mei 2014 wordt zij opgesloten in het gesloten centrum 127bis met het oog op repatriëring. Daarbij wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

1.11. Eveneens op 13 mei 2014 verzoekt zij bij voorlopige maatregelen om de behandeling bij hoogdringendheid van haar vordering tot schorsing in de zaak 134.928. Deze wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli

1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het

ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. "

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* is de verzoekende partij vastgehouden. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Onderzoek van de vordering

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

In de huidige stand van het geding wordt het uiterst dringend karakter van de vordering aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In haar uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, verwijst verzoekster naar het feit dat zij HIV positief is, dat de verwerende partij hier al geruime tijd van op de hoogte is en dat de bestreden beslissing hierover niets vermeldt. Zij wijst er dan ook op dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het door verzoekster uiteengezette moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt dat verzoekster dreigt zich van het grondgebied verwijderd te zien zonder dat haar beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 19 juni 2013 van haar aanvraag om medische regularisatie dd. 1 maart 2012 door de Raad werd behandeld. Ten gevolge daarvan dreigt de gedwongen tenuitvoerlegging te zullen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Tegelijk met het huidige schorsingsverzoek bij hoogdringendheid diende verzoekster een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing van 19 juni 2013 waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard. Aldus werd de behandeling van deze zaak tijdig geactiveerd en werd deze zaak samen met de huidige zaak behandeld op de zitting van 15 mei 2014. Na onderzoek van haar grieven werd de zaak bij arrest 124 025 van 15 mei 2014 verworpen.

De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee de genoegdoening heeft bekomen die zij in de uiteenzetting van het nadeel verlangt. Het actueel karakter van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel komt te vervallen.

Waar verzoekster in het licht van artikel 3 van het EVRM nog aanvoert dat zij een 'verdedigbare grief' heeft, stelt de Raad vast dat deze grief betrekking heeft op het onontvankelijk verklaren van haar tweede aanvraag om medische verblijfsregularisatie. In het hogervermelde arrest 124 025 wordt met verwijzing naar het arrest 98.797 van de Raad van 14 maart 2013 vastgesteld dat verzoeksters medische problematiek het voorwerp was van een diepgaand onderzoek en dat in de beslissing van 19 juni 2013 terecht werd geoordeeld dat geen sprake was van nieuwe elementen die de eerdere beoordeling van haar medische verblijfsaanvraag wijzigen. Verwijzend naar het arrest 124 025, dat samen met de huidige zaak door verzoeksters advocaat ter terechtzitting werd gepleit, dient te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkel ogenblik concrete elementen heeft aangevoerd waaruit het tegendeel kan blijken.

Er dient dan ook vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4. Aangezien er niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden van 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT